

вмѣстѣ, както казахмы, Търновската митрополія; 5) може и послѣдния священна старина за българитѣ е *Трапезица*, която са издига като триножникъ къмъ сѣверо-истокъ отъ града, дѣто сж са намѣрвали много народны паметници и много ёще са криѣхтъ въ нея: «и нека тѣ останѣтъ въ нейшитѣ недра! Тамъ «тѣ нѣма да загинѣтъ за потомството, но рано или късно ще видѣхтъ деня си» — бѣше реклъ покойный Хр. С. Даскаловъ⁽⁴⁰⁾ за потурчената черкова св. 40-мѣченицы, и думитѣ му ный тукъ повтарямы за историческата наша Трапезица или *Трепезицъ*, както обыкновенно са чува въ народнитѣ уста.

Сега остава да видимъ до колко ё цвѣтѣла Славенската писменность въ България презъ послѣднитѣ три періода, които на едно съставятъ тѣй наречениата срѣднѣ-българска епоха или срѣдната отечественна исторія.

§ 60. Втора епоха на Славенската писменность въ България отъ 1019—1396.

Отъ писателитѣ, които процвѣтавахъ въ вѣка на царь Симеона, ный по-напредъ (§ 31) споменихмы само нѣколцина, а безъ сумѣніе имало ё и други, имената на които не сж спазены; защото привыката на туй време да си криятъ имената до толкозъ бѣше силна, щото мнозина даже мицувахъ за нѣкои отъ извѣстнитѣ черковны отцы. Както и да ё обаче тѣхнитѣ съчененія, исключительно духовно-религіозны, съставатъ първата епоха на славенската писменность, която получи началото си у Българитѣ при Симеона.

⁽⁴⁰⁾ Глед. неговото «письмо къ О. М. Бодянскому», което съдържава горнитѣ *открытія*, стр. 21.